

Տ. ԴԱՎԻԹ ԱԲԵՂԱ ՔԱՐԱՄՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ

(7 հունվարի 2003 թ.)

«Քրիստոս ծնաւ եւ յայրենեցաւ...»:

Դեռ երեկ այս ավերիսը մեր շուրթերին՝ ողջույն փվեցինք միմյանց: Մանուկ Տիսուսին մեր ջերմ սրտերում առած՝ փուն շփապեցինք, և յուրաքանչյուր հարկի փակ փուն բերված մանկան շուրջ ընդհանրեն խմբվեցին: Ցնծացին մեր հոգիներն անսահման բերկրանքից, ու մոռացանք ամեն վիշտ...

Իսկ այսօր, այլ մտածումներով ու խոհերով ժողովված այս Սուրբ Խորանի առջև, սարկավազի փխրածայն հորդորն ենք լսում. «Վասն հանգուցեալ հոգւոցն աղաչեսցուր զՓրկիչն մեր Քրիստոս, զի գնոսա ընդ արդարսն դասեսցէ եւ զմեզ կեցուցէ շնորհիւ ողորմութեան իւրոյ...» (Ժամագիրք):

Կորցրած հարազատի հիշատակն անչափ փխրությամբ է լցրել ամեն հոգի: Ու յուրաքանչյուրս իր անձնական ցավը սրտում ծրարած՝ այստեղ է շփապել՝ Աստուծո առջև սիրտը բանալու:

Գուցե անսահման է վիշտդ ու բառերն աղոթք չդարձած՝ խեղդվում են կոկորդումդ: Ծնող եւ կորցրել, թե՛ ինքնամոռաց սիրով սնած զավակիդ: Սակայն ինչո՞ւ եմ հարցնում. վիշտն է քեզ այստեղ բերել: Գիտեմ, չես հաշտվել մահվան հետ ու երբեք էլ չպիտի հաշտվես, քանի որ սիրելիի հիշատակն ամեն անգամ լուռ արելությամբ է լցնելու հոգիդ մահվան հանդեպ: Իսկ գուցե դառնացած ես նաև Աստուծոց և մահն Աստուծո հետ ես շփոթում:

Ծով վշտից մթազնում է մարդկային միտքը...: Չես կարող այդքան փխրություն հոգուդ մեջ պահել: Ազատություն փուր սրտիդ ու լուռ արտասվիր: Արտասուքը սրբում է հոգին: Արտասվիր ու ջինջ արտասուքիդ միջից այստեղ նայիր: Սուրբ Սեղանին հանգչող այս պարկերը քեզ պես արտասվալից բազում դեմքեր է տեսել: Ոմանք գուր եմ հայցել նրանից, ոմանք՝ մխիթարություն, մյուսն էլ՝ դառը հանդիմանել իր սիրելիի համար: Իսկ դո՞ւ, դու ի՞նչ մտածումներով ես հայացքդ այստեղ հառել:

Մանուկ ու մայր. ծովածավալ զգացումներով է լցվում հոգիս: Մանուկ ու մայր. այս խորհուրդով է աշխարհն ապրում: Աստվածամայրն է՝ դեռ երեկ ծնված Տիսուսը գրկին: Նայում է քեզ ու լուռ ժպտում: Այստեղ նայելիս թվում է՝ ոչ ոք չի մեռնում, հավերժ կյանքն է այստեղից հորդում...:

Սակայն սևեռիր հայացքդ, ու կրեսնես, որ ժպիտի ետևում փխրություն է թևածում, փխրությունն այն մոր, որ իր նորածին մանկան սնարին Նրա կանխորոշ մահվան ցավով է մորմոքվում:

Բայց խաղաղ ժպտում է Սուրբ Մայրը...

Դու էլ, կորցնելով սրտակից էակի, մոլորվել ես արտասուքի ծովում, տրվել հուսահատության քմահաճ ալիքներին: Մեծ է և քո՝ վիշտը, սակայն աչքերդ կրկին այստեղ բարձ-

րացրու: Մի՞թե Տիրամոր այս սուրբ հայացքը քեզ ոչինչ չի ասում: Նայի՛ր ու կրեսնես մխիթարության լույսը նրա աչքերում: Ունկն դիր և կլսես. Աստվածամայրն է քեզ հեղ խոսում. «Լաց մի՛ լինիր. ահա իմ մանուկ Որդին, ա՛ռ Նրան որպես սփոփանք քո բեկված սրտի, իբրև սպեղանի քո արտասուքի: Պահիր իմ մանկանը քո փառապած սրտում՝ իբրև սկիզբ նոր կյանքի, իբրև հարության հույս քո ննջեցյալի»:

Մի՛ շարապիր պարասխանել Տիրամոր աղերսին, այլ լուռ աղոթի՛ր՝ քո հոգու մտւորում խանձարուրված Հիսուս մանկան առջև ծնկի գալով.

«Դու, որ աշխարհ եկար մեր փրկության համար, Քո առաջ ողորմությամբ ու անսահման սիրով գթա մեր ննջեցյալներին, շնորհիր սրբությամբ ապրել, քանզի մենք էլ պանդուխտ ենք այս անցավոր աշխարհում. ամեն»: